

LYKSAGLIGHED
Aleister Crowley
Oversat af Sr. A.A. - 24. januar 2009 e.v.

(Aleister Crowley: Little Essays Toward Truth – 1938)

Der er to meget anerkendte formularer for lyksalighedsvisioner. Den højere hører til Kether og er derfor kun passende for Ipsissimus, selvom den dog kan nydes sporadisk (og, som det viste sig, ved uheld) af dem af lavere grader.

Det er en ekstrem sjælden hændelse, og den har faktisk ikke været detaljeret beskrevet. Det kan endda siges at være tvivlsomt om der overhovedet har været overdraget en redegørelse om dens sande form til verden. Her skal det blot nævnes at formularen er "Kærlighed er loven, kærlighed under vilje," og at dens natur er det bestandige energisakramente i handling. Den er afhængig af den perfekte tilegnelse af sorgens og forandringens mysterier og dettes gennemgående identificering med individualitet.

Lad os nu beskæftige os med den lavere formular for denne vision (således kaldet, den er rent teknisk overhovedet ikke en vision), som hører til Tiphareth, og som sådan er Adeptus Minors naturlig gode egenskab. Man kan sige, at de som har opnået højere grader, i særdeleshed grader over afgrunden, næppe kan returnere til denne vision. For den indebærer i sig uskylden, en vis forståelsesmangel, som ikke er mulig for en Magister Templi. Ligeledes er graderne for Adeptus Exemptus og Adeptus Major alt for handlekraftige til at tillade denne tilstands balanceret hvile.

Kun i midten af livets træ, kun i den selvbalancerende solakses sikkerhed kan vi forvente at finde den handlingens stabile ligegyldighed, som er grundlaget for denne dvaletilstand og den værensskabende udstråling som farver den med rose og guld.

Denne dvaletilstand adskiller sig især fra de fleste andre ved den måde som ovenstående betingelser lader os forvente. Det er, psykologisk set, en tilstand, forstået som modsat en handling eller en begivenhed. Det er sandt, at alle samadipræget dvaletilstande på én måde er tidsløse, men det må siges, at de fleste af dem er markeret med veldefineret resultater af afgørende karakter. Altså vejen ind i hver af dem synes at ske i ryk.

I dette tilfælde finder vi imidlertid ikke et sådant kendetegn.

Dvaletilstanden kan fortsætte i uger eller måneder, og den ivrigste tilbeder af Tahuti vil finde det umuligt, når han søger igennem sine magiske journal med den mest samvittighedsfulde skarpsindighed, at angive visionens begyndelse. Rent faktisk må det formodes, at visionen ikke opstår fra en givet handling, men snarere fra en underfundig afbrydelse af handling. Begivenhedernes sammenstød er lykkeligt endt i en tilstand af afklaret, perfekt balance, i hvilken dets resultater er blevet uden betydning, trods energien fortsat manifesteres. Vi kan sammenligne tilstanden med helbredets tilbagevenden til den febersyge mand. Feberens omskiftelighed og de unormale temperaturer er stilnet af; han glemmer gradvist at konsultere termometeret på de sædvanlige intervaller og bliver instinktivt optaget af hans vante stræben. På samme tid er han ikke længere opmærksom på de varme og kolde anfald, men halvbevidst om helbredets stille glød. På samme måde ender al bevidst magisk indsats i denne dvaletilstand, trods at fremgangsmåderne

fortsættes med al sædvanelig flid, og helheden af adeptens indflydelse, internt som eksternt, bliver overfyldt med skønhedens og nydelsens glød. Tilstanden er på mange måder tæt forbundet med dem søgt af opiumsrygere, men den er naturlig og behøver ikke kunstig regulering.

Som det fremgår af det foregående ville intet være mere absurd end at forsøge at give instruktioner for opnåelsen af denne tilstand.

At aspirere til det (eller endnu værre at søge at genvinde det efter det har passeret) må synes at være højdepunktet for falsk logik. Ejheller kan man, herligt og velsignet som det er, kalde det for egentlig ønskværdigt.

Vi behøver ikke antage at det på nogen måde er skadeligt, at det udtømmer god karma eller at det spilder tid og dæmper aspiration. Det bør accepteres, når det sker, med afslappet ligegyldighed, nydes i det fulde, og sluttes uden fortrydelse. Dets forekomst er uanset klart bevis for at adepten har nået en definitiv og forholdsvis ophøjet værenstilstand, eftersom han kan leve så mange timer uden at blive forvirret af hændelser af hvilken som helst drivkraft. Den indeholder i sig en markeret færdighedsgrad af intern og ekstern kontrol. Den beviser muligheden for perfekt ligevægt i midten af den største aktivitet og angiver således løsningen på filosofiens ultimative problem, indledningen til erobringen af de tre viljestyrker. Det burde indgyde mod i adepten i hans aspiration ved at styrke ham til at konfrontere afgrundens forfærdende postulat. Det burde servicere ham som forfriskning og næring, det burde forsikre ham om muligheden for at perfektionere det Større Arbejde ved at demonstrere dets eksistens som kronen på det Mindre.

Endvidere styrker nydelsens fryd og opfattelsen af skønhed i alle ting, hjertet og vækker forestillingsevnen, selv på dette niveau hvor analysen endnu ikke er blevet skarpsindig.

Lad derfor rosenkorspostulanten stræbe på sin vej i højtidlig styrke, opmærksom på, at på det passende tidspunkt, vil han uden at spørge modtage belønningen og nyde det liflige lys' genoplivende flod, som af adepterne er blevet kaldt lyksaglighed.